

Arrest

nr. 346 713 van 18 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 4 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van tien december 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. NTINI KASOKO, loco advocaat R. BOKORO N'SAKU.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 30 april 2025 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 30 september 2025.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 5 november 2025 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, behorende tot de Bakongo etnie en geen georganiseerde religie aanhangend, en geboren op (...) 2000 te Ingombota (Angola). U was woonachtig in (verscheidene

wijken in) Luanda. U voltooide uw secundair onderwijs. U deed allerhande werkjes (e.g. kelner, bakker, winkelbediende, enz.), en was ook muzikant (zanger).

Op 3 juni 2024, werden u, uw stiefbroer en drie vrienden gearresteerd. U werd ervan beschuldigd activist te zijn en banden te hebben met activisten, alsook dat u de zanger was van een anti-regeringslied. Aangezien deze beschuldigingen niet waar zijn, ontkende u. Na de ondervragingen, de volgende dag, werden u en uw stiefbroer opnieuw vrijgelaten. De politie zei dat ze later opnieuw contact zouden opnemen. Na ongeveer één maand werd u opnieuw door de politie (telefonisch) benaderd, en werd er aan u en uw stiefbroer gevraagd om zich opnieuw te melden binnen vijftien dagen. U kreeg vervolgens echter bezoek van een familielid van een vriend die samen met u was gearresteerd. Uw vriend zou sinds die arrestatie vermist zijn. Uw familie vreesde dat u ook problemen zou krijgen, dus er werd u en uw stiefbroer, eind juni 2024, opgedragen om onder te duiken: u naar Cuanza Sul en hij naar M'banza Kongo. Tijdens deze onderduikingsperiode kwam de politie meermaals op bezoek bij jullie woonplaatsen in Luanda.

U en uw stiefbroer zijn familie regelden jullie vlucht uit Angola. Eén nacht voordien keerden jullie terug naar Luanda, waar jullie in een huis bleven van smokkelaar S.. Op 26 april 2025, verlieten u en uw stiefbroer, met behulp van smokkelaar S. en valse reisdocumenten, Angola richting België, waar jullie op 30 april 2025 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Angolese identiteitskaart; uw Angolese geboorteakte; en een Angolees aanhoudingsbevel voor u en uw stiefbroer (door het CGVS vertaald).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest vervolging door de MPLA-regering en Angolese autoriteiten, omdat zij u er (onterecht) van verdenken activist te zijn / banden te hebben met activisten én een anti-regeringslied te hebben gemaakt (notities van het persoonlijk onderhoud van (...) L. M. F. d.d. 30/09/2025, hierna NPO L., p. 15-17).

Aangezien uw stiefbroer – M. R. (CG ...) – en u dezelfde vervolgingsfeiten en vrees bij terugkeer aanhalen, kunnen jullie beider verklaringen niet los gezien worden van elkaar. De (on)geloofwaardigheid van het ene relaas versterkt die van het andere relaas. Beide verklaringen en gehoorverslagen werden dan ook betrokken in deze weigeringsbeslissing.

Het CGVS hecht geen geloof aan de aangehaalde vervolgingsfeiten om onderstaande redenen:

1. Jullie overtuigen niet dat jullie op dit moment worden gezocht door de Angolese autoriteiten.

- Jullie overtuigen niet in jullie verklaringen omtrent jullie reisweg uit Angola. Er rijst dan ook een sterk vermoeden dat jullie gewoonweg met jullie eigen identiteits- en reisdocumenten Angola verlieten, wat haaks staat op een gegronde vrees voor vervolging door de Angolese autoriteiten.

> Zowel u als uw stiefbroer kunnen (bijna) geen concrete informatie – u heeft “geen enkele notie” (NPO L., p. 13) – verschaffen over de organisatie van de reis, noch hebben jullie hierin ooit interesse getoond (NPO L., p. 8-9, 13-14; NPO M., p. 11-14).

> U gevraagd of smokkelaar S. eerder een jongere of oudere man was, antwoordt u: “hij leek wel ouder” (NPO L., p. 10). Uw stiefbroer daarentegen omschrijft zijn leeftijd als “een man die niet veel ouder is” (uw stiefbroer is ook nog eens vier jaar jonger dan u) (NPO M., p. 7).

> U verklaart dat jullie één nacht verbleven in het huis van S., en dat uw stiefbroer hier reeds aanwezig was als u toekwam (NPO L., p. 8-9). Uw stiefbroer daarentegen stelt dat jullie twee nachten in het huis verbleven, en dat u reeds in de woning aanwezig was als hij arriveerde (NPO M., p. 6-7).

> Specifiek over de gebruikte reisdocumenten kunnen jullie ook geen verklaringen afleggen, noch kregen jullie instructies over de reis (NPO L., p. 14; NPO M., p. 13). Het is weinig aannemelijk dat jullie zonder kennis over jullie reisdocumenten langs de luchthaven/grenscontroles in Angola en België konden passeren (of zelfs het risico zouden nemen om te reizen zonder deze kennis te bezitten), daar deze controles er op gericht zijn om reizigers en hun documenten te controleren. Jullie werden hiermee geconfronteerd, maar konden geen uitleg/verschoning verschaffen (NPO L., p. 25; NPO M., p. 23). Er rijst dan ook een sterk vermoeden dat jullie gewoonweg met jullie eigen identiteits- en reisdocumenten Angola verlieten, wat haaks staat op een gegronde vrees voor vervolging door de Angolese autoriteiten.

- Het door u neergelegd aanhoudingsbevel is een kopie, dewelke, ten eerste, vatbaar is voor allerhande knipen plakwerk, en dus slecht een geringe bewijswaarde kent. Ten tweede, blijkt de inhoud inconsistent: er wordt melding gemaakt van de misdrijven van aanstootgevend gedrag en associatie van criminelen, maar de genoemde artikels uit het Angolese Strafwetboek hebben betrekking op rijden onder invloed (zie blauwe

map). Bijkomend, kunnen jullie ook niet verklaren wanneer de foto van het aanhoudingsmandaat werd gemaakt (NPO L., p. 25; NPO M., p. 22).

- Zowel u als uw stiefbroer leggen een identiteitsdocument neer dat werd verkregen nadat er reeds een aanhoudingsmandaat (d.d. 08/08/2024) werd uitgevaardigd (zie groene map). Het is weinig aannemelijk dat de Angolese autoriteiten deze documenten zomaar zouden verschaffen als jullie gezocht werden. Jullie werden hiermee geconfronteerd, maar konden geen uitleg/verschoning verschaffen (NPO L., p. 25-26; NPO M., p. 23). Evenmin kan er ingezien worden waarom jullie zich tot de Angolese autoriteiten zouden richten indien jullie daadwerkelijk werden gezocht.

2. Jullie tonen geen interesse in jullie huidige situatie in Angola, wat onverenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging.

- U heeft contact met uw grootmoeder en vrienden in Angola, maar stelt enkel met hen te spreken over het dagelijkse leven. U heeft niet geïnformeerd of de politie na uw vlucht nog is langsgesproken (NPO L., p. 12-13, 25). Uw stiefbroer stelt dat hij met niemand in Angola contact heeft, omdat zijn vader dat heeft verboden om geen sporen te laten (NPO M., p. 11), maar dat toen zijn vader contact had met de oom in Angola om het aanhoudingsmandaat op te sturen, deze oom vertelde dat de politie nog was langsgesproken. Doch, kan uw stiefbroer niet verklaren wanneer dit gesprek was, noch of zijn vader erna nog heeft geïnformeerd naar de situatie hetgeen blijkt geeft van een desinteresse in jullie problemen die niet te verenigen valt met jullie beweerde vrees voor vervolging (NPO M., p. 22-23).

3. Jullie leggen inconsistente en vage verklaringen af over de vervolgingsfeiten en de omstandigheden waarin deze hebben plaatsgevonden, wat de geloofwaardigheid ervan volledig ondermijnt.

- Uw stiefbroer verklaarde bij Dienst Vreemdelingenzaken dat jullie werden gearresteerd in uw huis in Rangel (CGVS-V M.). Later, verklaren jullie echter dat de arrestatie plaatsvond op straat in Rangel (NPO L., p. 17; NPO M., p. 15, 17).

- Jullie zijn vaag over de medegearresteerden, uw vrienden. U kan enkel een voornaam of bijnaam geven ("S., O. en de andere, maar het is de bijnaam, E.") (NPO L., p. 17). Uw stiefbroer kan dan weer maar één naam (voornaam) noemen (NPO M., p. 18-19).

- U verklaart dat u tijdens uw ondervraging werd geconfronteerd met een anti-regeringslied, waarbij een foto werd getoond van u als zanger van het lied. U gevraagd wie u valselyk zou afschilderen als zanger van zo'n lied en waarom, dient u het antwoord schuldig te blijven, daarna wijst u echter in de richting van de Angolese autoriteiten. U gevraagd wat zij hierbij zouden te winnen hebben – immers, u heeft geen enkel politiek of activistisch engagement, noch banden hiermee – antwoordt u dat ze hiermee willen tonen dat ze aan het werken zijn, goed werk aan het verrichten zijn. Erop gewezen dat ze dan toch eerder iemand zouden beschuldigen die wel politiek actief is, antwoordt u dat het volk dan in opstand zou treden, want dat alle activisten gekend zijn door het volk (NPO L., p. 18-20). Het gegeven dat iemand met uw profiel valselyk zou worden beschuldigd door de autoriteiten is weinig aannemelijk. Ook uw redenering hiervoor is weinig aannemelijk. Ook uw stiefbroer kon hier geen aannemelijke verklaring voor geven (NPO M., p. 19-20).

- U blijkt niet op de hoogte te zijn van welke vragen er werden gesteld tijdens uw stiefbroer zijn ondervraging, noch heeft u hiernaar gevraagd. U stelt niet te weten of hij het lied ook te horen heeft gekregen, en weet zelfs niet of hij op het moment van de vrijlating wist waarvan u was beschuldigd (NPO L., p. 20-21). Uw stiefbroer verklaart ook niet te weten wat er is gevraagd tijdens uw ondervraging, ook heeft hij niet gevraagd naar wat er bij u of de andere vrienden is gevraagd (NPO M., p. 15, 19), maar stelt wél dat hij u heeft gezegd wat er tijdens zijn ondervraging is gezegd, én dat u hem heeft verteld wat de beschuldigingen waren op het moment van vrijlating (NPO M., p. 18-19).

- U verklaart dat jullie werden vrijgelaten bij valavond om zes of zeven uur (NPO L., p. 8). In tegenstelling, uw stiefbroer verklaart dat jullie rond tien of twaalf uur 's middags werden vrijgelaten (NPO M., p. 8). U verklaart dat enkel u en uw stiefbroer tegelijk werden vrijgelaten, en dat u geen idee heeft wat er met uw vrienden is gebeurd (NPO L., p. 21). In tegenstelling, uw stiefbroer verklaart dat jullie alle vijf tezamen zijn vrijgelaten (NPO M., p. 19).

- U verklaart dat u door de politie werd gecontacteerd met de vraag dat u en uw stiefbroer zich dienden aan te melden op het commissariaat binnen vijftien dagen. U heeft dit echter niet aan uw stiefbroer gezegd, maar enkel tegen uw grootmoeder, en met niemand anders hierover gesproken. Zij heeft dit gezegd tegen een familielid van uw stiefbroer. Uw stiefbroer daarentegen verklaart dat u naar zijn oom heeft gebeld om dit te zeggen. Hij kan ook niet verklaren hoe de politie u daarvan op de hoogte heeft gebracht. Jullie verklaren dat jullie na de vrijlating geen rechtstreeks contact meer hebben gehad, noch in de periode dat jullie allebei nog in Luanda waren, noch in de periode daarna dat jullie zaten ondergedoken in de provincies, tot het moment van vertrek (NPO L., p. 15-16, 21-22, 24; NPO M., p. 15, 20-21). Jullie worden hiermee geconfronteerd, dat het toch vreemd is dat jullie geen contact hebben terwijl jullie in dezelfde situatie zitten, maar konden hiervoor geen verschoning geven (NPO L., p. 24; NPO M., p. 20-21).

- Bij DVZ kon uw stiefbroer nog verklaren dat jullie zich opnieuw dienden aan te melden in de gevangenis van Rangel (CGVS-V M.). Tijdens zijn gehoor stelt hij dit niet te weten (NPO M., p. 20).

- U verklaart dat een familielid van één van uw vrienden is langsgesproken, stellende dat uw vriend sinds die gezamenlijke arrestatie was verdwenen (NPO L., p. 15-16). U gevraagd over welke vriend, stelt u dat u "denkt", "maar weer het niet meer goed", dat het E. was (NPO L., p. 22). Uw stiefbroer daarentegen verklaart dat uw vrienden zich opnieuw dienden aan te melden op een eerdere datum, en daarna zijn verdwenen. De

familieleden zijn daarop komen horen bij u én hebben u verteld dat ze zich waren gaan aanmelden en dan waren verdwenen en gevraagd of u hen misschien had gezien. Uw stiefbroer stelt niet te weten welke vrienden het waren, wanneer ze zich zijn gaan aanmelden of waar. Hij heeft hier ook niet naar geïnformeerd (CGVS-V M.; NPO M., p. 15, 20-21).

- Uw stiefbroer verklaart dat jullie op hetzelfde moment naar de provincies zijn gevlucht (NPO M., p. 8). U verklaart dat u het niet weet (NPO L., p. 22). U stelt te zijn gevlucht eind juni (NPO L., p. 8), terwijl hij stelt te zijn gevlucht rond 10, 12 of 15 juli (NPO M., p. 8).

- Bij Dienst Vreemdelingenzaken heeft u verklaard dat u van uw geboorte tot uw vertrek in de wijk Popular in Luanda heeft gewoond (DVZ-V L., p. 6). Later stelt u echter dat u sinds eind juni tot aan uw vertrek in Cuanza Sul ondergedoken zat. Bijkomend, kan u ook niet de volledige naam opgeven van de oom waarbij u zou verbleven hebben in Cuanza Sul (CGVS L.; NPO L., p. 7).

- U kan niet zeggen hoe vaak de politie thuis langskwam om u te zoeken (NPO L., p. 22), noch kan u zeggen hoe vaak ze bij uw stiefbroer langsgingen (NPO L., p. 24). Ook uw stiefbroer kan deze informatie niet geven (NPO M., p. 21-22). Op DVZ heeft u verklaard dat uw maternale oom J. u heeft verteld over de bezoeken van de politie (CGVS-V L.). Op het CGVS stelt u dat het de zus van uw grootmoeder was (NPO L., p. 24-25).

- U verklaart dat uw familie in de periode dat u ondergedoken was in Cuanza Sul naar u telefoneerde om te zeggen dat er verteld werd in de buurt dat er enkele jongeren problemen scheppen, dat ze activisten ondersteunen en dat ze herrie aan het veroorzaken waren en dat enkelen ervan bewapend waren, wat één van de redenen is dat er u werd aangeraden om het land te ontvluchten (NPO L., p. 15-16). U kan echter niet verklaren hoe/ waar uw familie dit had gehoord (NPO L., p. 22).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt uw Angolese identiteitskaart en geboorteakte neer, dewelke uw verklaringen omtrent uw identiteit en nationaliteit ondersteunen.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 14 oktober 2025. De opmerkingen die u formuleerde hebben voornamelijk betrekking op kleine inhoudelijke aanpassingen en spellingsfouten. Er werd met uw opmerkingen rekening gehouden, maar deze zijn niet van dien aard dat ze ander licht werpen op bovenstaande beoordeling.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en "meer in het algemeen, over de schending van de procedures en criteria die moeten worden toegepast om de vluchtelingenstatus te bepalen in het kader van het verdrag van Genève 28 juli 1951 en het protocol van 1967 betreffende de status van vluchtelingen".

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Hij volhardt hierbij in zijn verklaringen en benadrukt de op het CGVS neergelegde documenten.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden

beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.2.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Angola een vervolging door de MPLA (*Movimento Popular de Libertação de Angola*)-regering en de Angolese autoriteiten omdat hij verdacht wordt activist te zijn of banden te hebben met activisten en een anti-regeringslied te hebben gemaakt.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Angola een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

i) verzoeker en zijn stiefbroer niet overtuigen dat zij op dit moment worden gezocht door de Angolese autoriteiten:

a) verzoeker en zijn stiefbroer niet overtuigen in hun verklaringen omtrent hun reisweg uit Angola. Er rijst dan ook een sterk vermoeden dat zij gewoonweg met hun eigen identiteits- en reisdocumenten Angola verlieten, wat haaks staat op een gegronde vrees voor vervolging door de Angolese autoriteiten. Zowel verzoeker als zijn stiefbroer kunnen (bijna) geen concrete informatie – verzoeker heeft geen enkele notie – verschaffen over de organisatie van de reis, noch hebben zij hierin ooit interesse getoond. Verzoeker gevraagd of smokkelaar S. eerder een jongere of oudere man was, antwoordt hij: *“hij leek wel ouder”*. Verzoekers stiefbroer daarentegen omschrijft zijn leeftijd als *“een man die niet veel ouder is”* (hij is ook nog eens vier jaar ouder dan verzoeker). Verzoeker verklaart dat zij één nacht verbleven in het huis van S., en dat hij hier reeds aanwezig was als hij toekwam. Verzoekers stiefbroer daarentegen stelt dat zij twee nachten in het huis verbleven, en dat S. reeds in de woning aanwezig was wanneer hij arriveerde. Specifiek over de gebruikte reisdocumenten kunnen verzoeker en zijn stiefbroer ook geen verklaringen afleggen, noch kregen zij instructies over de reis. Het is weinig aannemelijk dat zij zonder kennis over hun reisdocumenten langs de luchthaven/grenscontroles in Angola en België konden passeren (of zelfs het risico zouden nemen om te reizen zonder deze kennis te bezitten), daar deze controles er op gericht zijn om reizigers en hun documenten te controleren. Verzoeker en zijn stiefbroer werden hiermee geconfronteerd, maar konden geen uitleg/verschoning verschaffen. Er rijst dan ook een sterk vermoeden dat zij gewoonweg met hun eigen identiteits- en reisdocumenten Angola verlieten, wat haaks staat op een gegronde vrees voor vervolging door de Angolese autoriteiten;

b) het door verzoeker neergelegd aanhoudingsbevel een kopie is, dewelke, ten eerste, vatbaar is voor allerhande knip en plakwerk, en dus slecht een geringe bewijswaarde kent. Ten tweede, blijkt de inhoud inconsistent: er wordt melding gemaakt van de misdrijven van aanstootgevend gedrag en associatie van criminelen, maar de genoemde artikels uit het Angolese Strafwetboek hebben betrekking op rijden onder invloed. Bijkomend, kunnen verzoeker en zijn stiefbroer ook niet verklaren wanneer de foto van het aanhoudingsmandaat werd gemaakt. Zowel verzoeker als zijn stiefbroer leggen een identiteitsdocument neer

dat werd verkregen nadat er reeds een aanhoudingsmandaat werd uitgevaardigd. Het is weinig aannemelijk dat de Angolese autoriteiten deze documenten zomaar zouden verschaffen als zij gezocht werden. Verzoeker en zijn stiefbroer werden hiermee geconfronteerd, maar konden geen uitleg/verschoning verschaffen. Evenmin kan er ingezien worden waarom zij zich tot de Angolese autoriteiten zouden richten indien zij daadwerkelijk werden gezocht.

ii) verzoeker en zijn stiefbroer geen interesse tonen in hun huidige situatie in Angola, wat onverenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker heeft contact met zijn grootmoeder en vrienden in Angola, maar stelt enkel met hen te spreken over het dagelijkse leven. Verzoeker heeft niet geïnformeerd of de politie na hun vlucht nog is langsgekomen. Verzoekers stiefbroer stelt dat hij met niemand in Angola contact heeft, omdat zijn vader dat heeft verboden om geen sporen te laten. Verzoeker geeft wel aan dat toen zijn vader contact had met zijn oom in Angola om het aanhoudingsmandaat op te sturen, zijn oom vertelde dat de politie nog was langsgekomen. Doch, kan verzoekers stiefbroer niet verklaren wanneer dit gesprek was, noch of zijn vader erna nog heeft geïnformeerd naar de situatie hetgeen blijk geeft van een desinteresse in hun problemen die niet te verenigen valt met hun beweerde vrees voor vervolging;

iii) verzoeker en zijn stiefbroer inconsistente en vage verklaringen afleggen over de vervolgingsfeiten en de omstandigheden waarin deze hebben plaatsgevonden, wat de geloofwaardigheid ervan volledig ondermijnt.

Verzoekers stiefbroer verklaarde bij Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) dat zij werden gearresteerd in het huis van zijn stiefbroer. Later, verklaren verzoeker en zijn stiefbroer echter dat de arrestatie plaatsvond op straat in Rangel. Zij zijn vaag over de medegearresteerden, verzoekers vrienden. Verzoeker kan enkel een voornaam of bijnaam geven ("S., O. en de andere, maar het is de bijnaam, E."). Verzoekers stiefbroer kan slechts één naam (voornaam) noemen.

Verzoeker verklaart dat hij tijdens zijn ondervraging werd geconfronteerd met een anti-regeringslied, waarbij een foto werd getoond van hem als zanger van het lied. Aan hem gevraagd wie hem valselijk zou afspijgelen als zanger van zo'n lied en waarom, dient hij het antwoord schuldig te blijven, om daarna te wijzen in de richting van de Angolese autoriteiten. Verzoeker gevraagd wat zij hierbij zouden te winnen hebben – immers, hij heeft geen enkel politiek of activistisch engagement, noch banden hiermee – antwoordt hij dat ze hiermee willen tonen dat ze aan het werken zijn, goed werk aan het verrichten zijn. Erop gewezen dat ze dan toch eerder iemand zouden beschuldigen die wel politiek actief is, antwoordt hij dat het volk dan in opstand zou treden, want dat alle activisten gekend zijn door het volk. Het gegeven dat iemand met zijn profiel valselijk zou worden beschuldigd door de autoriteiten is weinig aannemelijk. Ook verzoekers stiefbroer kon hier geen aannemelijke verklaring voor geven.

Verzoeker blijkt niet op de hoogte te zijn van welke vragen er werden gesteld tijdens de ondervraging van zijn stiefbroer, noch heeft hij hiernaar gevraagd. Verzoeker stelt niet te weten of zijn stiefbroer ook het lied te horen heeft gekregen, en weet zelfs niet of hij op het moment van de vrijlating wist waarvan verzoeker was beschuldigd. Verzoekers stiefbroer verklaart ook niet te weten wat er is gevraagd tijdens zijn ondervraging, ook heeft hij niet gevraagd naar wat er bij de andere vrienden is gevraagd, maar hij stelt wel dat hij verzoeker heeft gezegd wat er tijdens zijn ondervraging is gezegd, én dat verzoeker hem heeft verteld wat de beschuldigingen waren op het moment van vrijlating.

Verzoeker verklaart dat zij werden vrijgelaten bij valavond om zes of zeven uur. In tegenstelling, verzoekers stiefbroer verklaart dat zij rond tien of twaalf uur 's middags werden vrijgelaten. Verzoeker verklaart dat enkel hij en zijn stiefbroer tegelijk werden vrijgelaten, en dat hij geen idee heeft wat er met zijn vrienden is gebeurd. In tegenstelling, verzoekers stiefbroer verklaart dat zij alle vijf tezamen zijn vrijgelaten.

Verzoeker verklaart dat hij door de politie werd gecontacteerd met de vraag dat hij en zijn stiefbroer zich dienden aan te melden op het commissariaat binnen vijftien dagen. Verzoeker heeft dit echter niet aan zijn stiefbroer gezegd, maar enkel tegen zijn grootmoeder, en met niemand anders hierover gesproken. Zij heeft dit gezegd tegen een familielid van verzoekers stiefbroer. Verzoekers stiefbroer daarentegen verklaart dat verzoeker naar zijn oom heeft gebeld om dit te zeggen. Hij kan ook niet verklaren hoe de politie hem daarvan op de hoogte heeft gebracht. Verzoeker en zijn stiefbroer verklaren dat zij na de vrijlating geen rechtstreeks contact meer hebben gehad, noch in de periode dat zij allebei nog in Luanda waren, noch in de periode daarna dat zij zaten ondergedoken in de provincies, tot het moment van vertrek. Verzoeker en zijn stiefbroer worden hiermee geconfronteerd, dat het toch vreemd is dat zij geen contact hebben terwijl zij in dezelfde situatie zitten, maar konden hiervoor geen verschoning geven.

Bij de DVZ kon verzoekers stiefbroer nog verklaren dat zij zich opnieuw dienden aan te melden in de gevangenis van Rangel. Tijdens zijn gehoor stelt verzoekers stiefbroer dit niet te weten.

Verzoeker verklaart dat een familielid van één van zijn vrienden is langsgekomen, stellende dat de vriend sinds die gezamenlijke arrestatie was verdwenen. Verzoeker gevraagd over welke vriend, stelt hij dat hij "denkt", "maar weer het niet meer goed", dat het E. was. Verzoekers stiefbroer daarentegen verklaart dat zijn vrienden zich opnieuw dienden aan te melden op een eerdere datum, en daarna zijn verdwenen. De familieleden zijn daarop komen horen bij verzoeker én hebben hem verteld dat ze zich waren gaan aanmelden en dan waren verdwenen en gevraagd of hij hen misschien had gezien.

Verzoekers stiefbroer stelt niet te weten welke vrienden het waren, wanneer ze zich zijn gaan aanmelden of waar. Verzoekers stiefbroer heeft hier ook niet naar geïnformeerd. Verzoekers stiefbroer verklaart dat zij op hetzelfde moment naar de provincies zijn gevlucht. Verzoeker verklaart dat hij het niet weet. Verzoeker stelt te zijn gevlucht eind juni, terwijl verzoekers stiefbroer stelt te zijn gevlucht rond 10, 12 of 15 juli. Bij de DVZ heeft verzoeker verklaard dat hij van zijn geboorte tot vertrek in de wijk Popular in Luanda heeft gewoond.

Later stelt verzoeker echter dat hij sinds eind juni tot zijn vertrek in Cuanza Sul ondergedoken zat. Bijkomend, kan hij ook niet de volledige naam opgeven van de oom waarbij hij zou verbleven hebben in Cuanza Sul. Verzoeker kan niet zeggen hoe vaak de politie thuis langskwam om hem te zoeken, noch kan hij zeggen hoe vaak ze bij hem langsgingen. Ook verzoekers stiefbroer kan deze informatie niet geven. Bij de DVZ heeft verzoeker verklaard dat zijn maternale oom J. hem heeft verteld over de bezoeken van de politie. Op het CGVS stelt verzoeker dat het de zus van zijn grootmoeder was.

Verzoeker verklaart dat zijn familie in de periode dat hij ondergedoken was in Cuanza Sul naar hem telefoneerde om te zeggen *“dat er verteld werd in de buurt dat er enkele jongeren problemen scheppen, dat zij activisten ondersteunen en dat ze herrie aan het veroorzaken waren en dat enkelen ervan bewapend waren”*, wat één van de redenen is dat er aan hen werd aangeraden om het land te ontvluchten. Verzoeker kan echter niet verklaren hoe/waar de familie dit had gehoord.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en verklaringen op het CGVS en benadrukt de neergelegde documenten doch brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de beschikbare informatie en de door verzoeker geschetste context en afgelegde verklaringen.

Wat betreft verzoekers betoog dat het type vragen dat aan hem gesteld werden tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet toelieten zijn beschermingsverzoek grondig te onderzoeken, kan hij allerminst overtuigen. Verzoeker is immers zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt tijdens zijn persoonlijk onderhoud en het is niet aan de protection officer van het CGVS om het gehoor te sturen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Verder wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde de tolk te begrijpen, de vragen goed te hebben begrepen en geen bijkomende vragen te hebben op het einde van zijn onderhoud (persoonlijk onderhoud van 30 september 2025, p. 2-3, p. 26- 27).

Volledigheidshalve bemerkt de Raad dat verzoeker geenszins duidt welk type vragen hem dan gesteld moesten worden opdat zijn beschermingsverzoek grondig onderzocht zou zijn geweest.

Bovendien moet de Raad erop wijzen dat verzoeker in beginsel de bewijslast draagt en van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij voldoende nauwkeurige, doorleefde en coherente verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn vluchtrelaas.

Waar verzoeker de kopie van het aanhoudingsbevel benadrukt zoals neergelegd op het CGVS en hij de beoordeling hiervan in de bestreden beslissing bekritiseert met daarbij het betoog dat dit stuk een begin van bewijs is, de vermelde artikelen 303 tot 307 van het Angolese Strafwetboek betrekking hebben op veiligheid in het vervoer op openbare plaatsen en de vraag rijst of dit aanhoudingsbevel niet beschouwd kan worden als een voorwendsel voor verdoken politieke repressie, kan hij allerminst een ander licht werpen op zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas. Immers oordeelt de Raad samen met de commissaris-generaal dat er weinig bewijswaarde gehecht kan worden aan het aanhoudingsbevel daar dit stuk een loutere kopie betreft en aldus geen garantie kan bieden over de authenticiteit ervan noch kan dit worden geverifieerd. Verzoeker kan met dergelijk betoog aldus geen afbreuk doen aan de correcte inhoudelijke en vormelijke beoordeling van het neergelegde aanhoudingsbevel. Bovendien gaat verzoeker eraan voorbij dat, zelfs indien dergelijk aanhoudingsbevel zou gebruikt worden als een voorwendsel voor verdoken politieke repressie, dit de inhoudelijke inconsistenties van het bevel evenwel niet kan verklaren.

De Raad meent ten slotte dat de overige door verzoeker neergelegde documenten op het CGVS geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

Waar verzoeker voor het eerst in zijn verzoekschrift nog opmerkingen formuleert op de notities van zijn persoonlijk onderhoud, wijst de Raad op het volgende. Hoewel uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een kopie van de notities van zijn persoonlijk onderhoud ontvangen heeft, hetgeen hij op zich niet betwist, heeft hij evenwel nagelaten de mogelijkheid om op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het

persoonlijk onderhoud zodat hij wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van zijn onderhoud. Verzoeker kan zodoende middels zijn verzoekschrift geen andere lezing geven aan het verloop van zijn persoonlijk onderhoud. Geheel ten overvloede wijst de Raad erop dat deze opmerkingen en post factum correcties en nuancerings hoe dan ook geen afbreuk kunnen doen aan bovenstaande terechte bevindingen inzake verzoekers meerdere initieel gebrekkige, vage, inconsistente en onaannemelijke verklaringen.

Volledigheidshalve wordt nog aangestipt dat ook in hoofde van verzoekers stiefbroer door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bij arrest nr. 346 712 van 18 mei 2026 weigerde eveneens de Raad deze stiefbroer de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Angola een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU